

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte d'appello di Genova (Włochy) w dniu 11 sierpnia 2016 r. – Kerly Del Rosario Martinez Silva/Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS), Comune di Genova

(Sprawa C-449/16)

(2016/C 410/08)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Corte d'appello di Genova

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Kerly Del Rosario Martinez Silva

Strona pozwana: Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS), Comune di Genova

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy świadczenie takie jak świadczenie przewidziane w art. 65 ustawy nr 448/1998, zwane „zasiłkiem dla rodzin nuklearnych z co najmniej trojgiem małoletnich dzieci”, stanowi świadczenie rodzinne w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. j) rozporządzenia WE nr 883/2004 ⁽¹⁾?
- 2) W razie odpowiedzi twierdzącej, czy zasada równego traktowania wyrażona w art. 12 ust. 1 lit. e) dyrektywy 2011/98/UE ⁽²⁾ sprzeciwia się uregulowaniu takiemu jak uregulowanie włoskie, zgodnie z którym pracownik z kraju trzeciego posiadający „jedno zezwolenie na pracę” (którego czas obowiązywania jest dłuższy niż sześć miesięcy) nie może korzystać z wyżej wspomnianego „zasiłku dla rodzin nuklearnych z co najmniej trojgiem małoletnich dzieci”, chociaż zamieszkuje wspólnie z trojgiem lub więcej małoletnich dzieci i ma dochody niższe od granicy ustawowej?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U. L 166, s. 1).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/98/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie procedury jednego wniosku o jedno zezwolenie dla obywateli państw trzecich na pobyt i pracę na terytorium państwa członkowskiego oraz w sprawie wspólnego zbioru praw dla pracowników z państw trzecich przebywających legalnie w państwie członkowskim (Dz.U. L 343, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 17 sierpnia 2016 r. – Stadion Amsterdam CV/Staatssecretaris van Financiën

(Sprawa C-463/16)

(2016/C 410/09)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Stadion Amsterdam CV

Druga strona postępowania: Staatssecretaris van Financiën

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 12 ust. 3 lit. a) szóstej dyrektywy⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że w przypadku usługi, która dla celów poboru VAT stanowi jedno świadczenie, składa się z dwóch lub więcej określonych i swoistych elementów, dla których – jeśli miałyby one zostać potraktowane jako odrębne usługi – obowiązywałyby różne stawki VAT, pobór VAT od tej usługi, składającej się z kilku elementów, musi nastąpić w oparciu o różne stawki obowiązujące dla poszczególnych jej elementów, o ile wynagrodzenie za ową usługę może zostać podzielone w sposób prawidłowo odzwierciedlający stosunek pomiędzy owymi elementami?

⁽¹⁾ Szósta dyrektywa Rady 77/388/EWG z dnia 17.05.1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. 1977 L 145, s. 1 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 9, t. 1, s. 23 ze zm.)

Skarga wniesiona w dniu 9 września 2016 r. – Komisja Europejska/Wielkie Księstwo Luksemburga

(Sprawa C-489/16)

(2016/C 410/10)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Hottiaux, G. von Rintelen, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Wielkie Księstwo Luksemburga

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że Wielkie Księstwo Luksemburga, nie przyjmując, najpóźniej w dniu 16 czerwca 2015 r., przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych w celu zastosowania się do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/34/UE z dnia 21 listopada 2012 r. w sprawie utworzenia jednolitego europejskiego obszaru kolejowego [Dz.U. L 343 z 14.12.2012, s. 32] bądź w każdym razie nie informując Komisji o tych przepisach, uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na podstawie art. 64 ust. 1 akapit pierwszy wspomnianej dyrektywy;
- nakazanie Wielkiemu Księstwu Luksemburga, zgodnie z art. 260 ust. 3 TFUE, zapłaty okresowej kary pieniężnej w wysokości 8 710 EUR za dzień począwszy od dnia ogłoszenia wyroku w niniejszej sprawie z powodu uchybienia zobowiązaniu polegającemu na poinformowaniu Komisji o przepisach transponujących dyrektywę 2012/34/UE;
- obciążenie Wielkiego Księstwa Luksemburga kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin do dokonania transpozycji dyrektywy upłynął w dniu 16 czerwca 2015 r.

Z różnych odpowiedzi Wielkiego Księstwa Luksemburga, a w szczególności z odpowiedzi na uzasadnioną opinię, wynika, że ponad rok od upływu wyznaczonego w dyrektywie terminu do dokonania jej transpozycji Wielkie Księstwo Luksemburga nie wydało wymaganych przepisów.

Ustalenie sankcji na podstawie art. 260 ust. 3 TFUE opiera się na trzech kryteriach stosowanych w ramach art. 260 ust. 2 TFUE, czyli wadze naruszenia, czasie trwania tego naruszenia oraz konieczności zapewnienia odstraszącego skutku sankcji w celu uniknięcia powrotu do naruszenia.
